

mánem. Vydavatel neobmezil se jen na text nového zákona, nýbrž zpracoval jeho látku velmi podrobně uvedením judikatury, a to nejenom čsl. nejvyššího soudu, nýbrž i býv. rak. nejvyššího soudu a býv. uherské kurie, což je tím důležitější, že nový směnečný zákon čtená ustanovení převzal také z býv. uher. zákona. Stejně pečlivě přihlíží vydavatel také k literatuře a k úpravě směnečného práva jiných států, zejména také k ustanovením osnovy haagské. Dílo lze co nejlépe doporučit.

Dr. Josef Lepšík. **O vojenských trestních zákonech.** (Přehledný obraz hmotného vojenského trestního práva.) Služební pomůcky branné moci. V Praze 1927. Vlastním nákladem. Str. 225.

Účelem spisku bylo poskytnouti velitelům nadaným kázeňskou pravomocí pomůcku, z níž by mohli seznati zásady vojenského trestního práva, zejména hranice mezi soudním a kázeňským bezprávím. Služební řád zakazuje totiž trestati kázeňsky zločiny, obecné přečiny a soudní přestupky, není však služebního předpisu, který by velitele poučil, v čem mají takové činy spatřovati. Autor podává obvyklou systematikou přehled vojenského trestního práva, upozorňuje na souvislá ustanovení a judikaturu. Probírá látku přehledně a přístupně, jak to vyžaduje učení příručky, jejíž praktickou cenu ještě zvyšuje rejstřík právních norem a abecední rejstřík věcný. Přes to, že je spis určen především neprávníkům, může svou přehledností posloužiti k zběžné a rychlé informaci i praktickému právníku. —ř

D E N Í K.

Povážlivý zjev. Nejvyšší správní soud rozhodl nedávno o jazykové otázce. Jeho rozhodnutí na české straně vyvolalo tím pouštěti do bližšího rozboru věci, o níž šlo. Učiníme tak později v samostatném článku. Nač chceme dnes poukázati, je něco v samostatném článku. Nač chceme dnes poukázati, je něco jiného. Čteme v českých listech t. zv. stran vládních mezi řádky podezíráni správního soudu, jakoby byl rozhodoval z důvodů politických a z ohledů na Němce. Čteme projev aktivního německého ministra — dodatečně ovšem opravený — libující si v rozhodnutí a naznačující rovněž působení politických momentů na ně. A aby míra byla naplněna, přináší listy vládních stran dokonce požadavek, aby prezident správního soudu, a ne-li on, tedy aspoň

předseda jazykového senátu, »vzdal se své hodnosti a opustil soud«. Věru hrůza nás musí jímat z pomyslení, jak se rozumí tu i tam samostatnosti a neodvislosti soudcovské a s jakou neúctou se v t. zv. vládních stranách pohlíží na to, co je slavnostně zaručeno ústavní listinou. Každé rozhodnutí soudní můžete věcně kritisovati, ale chraňte se, probůh, nemáte-li důkazů, šířiti proti soudcům podezírání ze stranictví, z přístupnosti politickým vlivům a volati po potrestání za to, že rozhodli tak, jak se vám nezamlouvá. Tím vnášíte do lidu neúctu k soudnictví, podkopáváte důvěru v ně a působíte nikoli jako strany vládní, nýbrž jako strany rozvratné.

Temno v soudnictví. O stavu našeho soudnictví bylo již mnohého psáno i mluveno. Při tom předmětem pozornosti bylo po výtce řízení sporné, kdežto soudnictví v řízení nesporném vykonávané zůstávalo stranou, patrně proto, že se vymyká veřejnosti. Dnes můžeme posloužiti obrázkem i z tohoto odvětví: Matka 4letého dítěte, jehož manželský otec použil příležitosti, kdy ona dlela v porodnici, k tomu, aby vybral její úspory, odjel s nimi nejprve do Francie a odtud do Egypta, kdež se znovu oženil, takže je stíhán pro bigamii, učinila u soudu návrh, jednak, aby tento manžel a otec byl zbaven otcovské moci, jednak, aby byl přidržen k plnění svých otcovských povinností ke svému dítěti. Byla obeslána — teprve po několik měsících — k soudu, kdež byla »poučena« takto: Obojí nárok si vlastně odporuje; buď budete trvati na tom, aby otec byl zbaven otcovské moci, pak ale se stává vůči dítěti jakoby cizím a není povinen o dítě se vůbec starati, zejména přispívati na jeho výživu. Anebo Vám jde hlavně o tento příspěvek — a pak musíte nárok na zbavení otcovské moci vzít zpět, máte na vybranou. Matce sice nešla tato »právníká« argumentace dobře na rozum, ale k námitkám nebylo jí dopřáno času (to nervosní »tak rychle, rychle, nemám čas« a p. není právě povzbuzující) — a tak, poněvadž by se příspěvku na výživu dítěte přece nechtěla navždy vzdáti, podepsala prohlášení, že bere svůj nárok zpět (správněji »podepsala něco, co jí bylo předloženo«). Tím je tato věc pro soud vyřízena — a jak se zdá vůbec, patrně asi i pokud jde o nárok na výživné, jež ovšem podle shora vyličeného průběhu matka zpět vzít nechtěla. Věc tedy je pro soud vyřízena — a co pro dítě a matku?

Stalo se dne 24. dubna 1928 u okr. soudu na Král. Vinohradech, v síni č. 17 ve věci Nc II 212/28. Uvádíme tuto přímo hroznou ukázkou zatím bez poznámek. Jen tolik se ptáme: Je to